

?Entre Barcelona i Saramago

Joan Morales, doctor en Psicologia Social i Màster en Gestió del Coneixement i Societat de la Informació per la UOC és un estudiós de l'obra de José Saramago, premi Nobel de Literatura 1998, de qui enguany es compleixen 100 anys del naixement. Morales va presentar *Entre Barcelona i Saramago*, a la llibreria Parcir el passat 8 de novembre. Amb pròleg del periodista Antoni Bassas i epílegs del filòleg Jordi Estrada, el periodista Francesc Ponsa i l'advocat Toni Prat, que va conversar amb l'autor del llibre, un recull bàsicament oral basat en entrevistes, fonamentalment a Catalunya Ràdio, i esdeveniments i parlaments en actes culturals que l'intel·lectual portuguès va fer en la seves estades a Barcelona. Més enllà de la vàlua literària, Saramago va ser un referent sobretot per al progressisme d'esquerres: no tenia pèls a la llengua i sabia explicitar la seva manera de veure i viure el món, segons el va definir Toni Daura. El barceloní Joan Morales, polifacètic en el coneixement, reflexiona sobre el significat de la figura i l'obra de Saramago i completa una trilogia que va començar amb el pensament de l'escriptor, després la biografia i aquest darrer sobre els paisatges i els seus amics de Barcelona, com Vázquez Montalbán, Eduardo Mendoza, Mayor Zaragoza, Juan Marsé o Juan Goytisolo. També Pere Gimferrer, que va ser el primer de traduir-lo al català. La majoria de les gravacions són dels anys noranta i ara Morales les ha recollit amb paper, per tal que no es perdin aquests discursos i converses que cada vegada són més difícils de rescatar.

Malgrat la celebració del centenari de Saramago, a Manresa és el primer acte que es fa. Morales explica que avui dia l'autor no interessa ningú perquè tenia molts fronts oberts: afirmava que els governs eren comissaris de les multinacionals, els homes de negre venien a aplicar les normatives als diferents països en funció del que els mercats volien. I els comunicadors s'han anat aplicant una autocensura prèvia fins al punt que Saramago opinava que les universitats s'havien convertit en fàbriques de creació d'ignorants, on els alumnes són clients. La desídia per les humanitats dels governants actuals té l'objectiu que la gent no pensi, camí que ens porta al desastre. S'ha perdut el carrer com a lloc de socialització. Saramago era un autor molt radical que no convenç els partidaris del pensament únic i de la immediatesa.